

ning i de enkelte lande? Det er da enkelt at besvare, om man vil det eller ej. Det giver Traktaten jo mulighed for med immunitet og det hele, hvilket ministeren også bekræftede.

Hvorfor vil tilhængerne ikke ud af busken og sige, hvad de vil bruge denne traktat til? De mener selv, det er sådan en god traktat, men de kan ikke forklare, hvad den skal bruges til. Jeg synes da, man skylder befolkningen at meddele, enten om man vil have et vidtgående politisamarbejde med efterforskning på tværs af landegrænserne med Europolmedarbejdere rejsende rundt i København, i Kolding, i Vejle, eller om man vil lægge sig fast på, at Danmark skal bruge en vetoret i forbindelse med rammeafgørelser og afgørelser.

Befolkningen kunne da godt have krav på at vide, hvad det egentlig er, tilhængerne forestiller sig, at denne traktat skal bruges til.

Nu vil jeg da i hvert fald give ministeren endnu en chance for at komme herop og give et sådant bidrag til debatten.

Justitsministeren (Frank Jensen):

Jeg skal først sige til hr. Thulesen Dahl, som spurgte til det retlige grundlag for vedtagelsen af Fællesakten i 1986 og ratifikationen af den, at her var målet den frie bevægelighed for varer, tjenesteydelser, kapital, arbejdskraft og også for personer. Men hr. Thulesen Dahl har til gengæld ret i, at der ikke i vedtagelsen af Fællesakten er nogen retlig forpligtelse til at realisere den, for der manglede de opfølgende vedtagelser, der skulle give grundlaget for den frie bevægelighed for personer.

Hr. Duetoft har ret i, at perspektivet, målet, allerede er fastlagt i vedtagelsen i 1986, og det var også sådan, jeg sagde i min første besvarelse til hr. Thulesen Dahl.

Så til hr. Keld Albrechtsen:

Danmark har fat i den lange ende. Den protokol, som den danske statsminister fik forhandlet på plads under forhandlingerne i Det Europæiske Råd om Amsterdamtraktaten, siger, at der skal forhandles passende foranstaltninger, hvis nye beslutninger, som Danmark ikke ønsker at tage del i, så Danmark alene kan sidde med ved bordet og give udtryk for vores synspunkter, træffes om nyudvikling inden for de områder, der overflyttes til det overstatslige samarbejde.

Hvis Danmark ikke ønsker at vedtage det i vores egen nationale lovgivning, skal der forhandling til mellem de andre og Danmark om

at finde passende foranstaltninger. Hr. Keld Albrechtsen kan godt opstille en masse forskellige billeder over forhold, der også kan knytte sig til grænsekontrol, men dér må man sige, at det så må komme an på den forhandling, der skal være, men at Danmark har fat i den lange ende.

Det har jo også vist sig, at de andre lande har respekteret Edinburghafgørelsen i 1993 om, at Danmark har sine forbehold, og at de danske forbehold kun kan afgøres af den danske befolkning, og dér har regeringen lagt vægt på, at det alene kan ske gennem en folkeafstemning.

Så vender hr. Albrechtsen tilbage til det, jeg allerede forudså i min første besvarelse, nemlig diskussionen om den eksisterende K 9 i Maastrichttraktaten. Jeg er glad for, at hr. Albrechtsen nu bekræfter det, jeg sagde, nemlig at K 9 ikke vil gøre det muligt at overføre det politimæssige samarbejde. Hr. Albrechtsen var i sit tidligere indlæg inde på, at det politimæssige samarbejde kunne man allerede træffe afgørelse om og overføre til overstatsligt samarbejde inden for rammerne af Maastrichttraktaten. Nu forsøger hr. Albrechtsen så at få sit spørgsmål udvidet til at dække en helt anden flade. Det er jo kendt teknik af hr. Albrechtsen, at når han har erkendt, at han tog fejl, skynder han sig at bruge samme spørgsmål som anledning til at ramme noget nyt.

Jeg kan sige til hr. Albrechtsen, at det ikke bliver muligt inden for rammerne af de nye beslutningsinstrumenter at give Europol mulighed for at få eksekutivbeføjelser, dvs. egentlige politimæssige beføjelser, i medlemslandene. Det vil der ikke være mulighed for, og det ønsker den danske regering heller ikke at der skal være. Vi ønsker at lave det politimæssige samarbejde i Europa som et samarbejde, der består mellem de nationale politimyndigheder og med varetagelsen af en række fællesfunktioner til at styrke grundlaget for den efterforskning, som de nationale politimyndigheder skal foretage i deres egne lande.

Så hr. Albrechtsen kan godt glemme det. Der bliver ikke nogen udvikling af Europol hverken med Amsterdamtraktaten eller med et styrket samarbejde mod den organiserede kriminalitet. Her er der heller ikke hverken tegn på eller udtrykt ønske om, at vi skulle have et europæisk FBI, et europæisk forbundspoliti.

Det er ikke den udvikling, Europa vil tage, og det er heller ikke regeringens målsætning. Vi